אם הדלועין. התלושין ולא אמריען מוקלין הן לבהמה דמאכל אדם הן: אשוני. קשין: א"ג. כלבים דקאמר בגורייתא זוטרי דכל

נבלה קשה להן: **ומערבין.** התבן והאספסתא יחד והבהמה אוכלת התבן בשביל האספסתא: **תבן בחיבנא סריא.** דלא חזיא והשתא משוי לה אוכלא. והאי סריא לאו סריא לגמרי דההיא לטינא קיימא ואסורה לטלטל: בז**תנר' אין אובסין.** מאכילין אומו הרבה על

כרחו ותוחבין לו בגרונו. ובגמרא מפרש לשון אובסין עושין לה כמין אבוס בתוך מעיה: ולא דורסין. שדורס לה בתוך גרונה את

זוס׳ ב״מ פ: ד״ה סתסן, ג) [תוספת' פי"ח], ד) [בקרא

כתיב ידע חסר וי"ון, ס) אהלות פי"א מ"ו, 1) [מוספמ' פי"חן, 1) לעיל ית, ס) [לעיל ית. איתא רבי יוסי אומרן, ט) [עי' מ"ש תוס' ב"ב לג: ד"ה מא[],

י) וסוטה מט:ן, ל) ופסחים

לט:ח. ל) בד"ה אבל.

תורה אור השלם

ז ירַעַ צַּרִּיק דִּין דַּלִּים רְשְׁע לא יָבִין דְּעַת: משלי כט ז

הוהות הר"ח

(A) גמ' דשדי ליה קמיה אלא דיוני שובך:

גליון הש"ם

. גמרא מאי לאו דלועין. כעין זה ככ"מ דף קט ע"כ

יעיין שיטה מקובלת שם ד"ה

:)″5

רבינו חנגאל (המשך)

שאינה יכולה להחזיר. פי׳

המראה, שמוריד בידו המאכל בבלועו של עגלים

כבלוע, כגון זה אסור להמרות. אבל להלעוטי

כדכתיב הלעיטני וגו׳. לתת

המאכל בחיך שלו מותר, וזה וזה ביד. ורב חסדא אמר אידי ואידי למקום

שאין יכול להחזיר, והמראה [ב]כלי והלעטה

כתיב ידע חסר ו ה) אהלות פי"א

השעורין ומיהו לא הוי כל כך כמו

אובסין: אבל מלעיטין. מפרש

בגמרת: חין מחמירין. מפרש

בגמרה: מהלקטין. מפרש בגמרה:

אין נותנין מים לפני דבורים. מפרש

טעמא בגמרא אי משום דאין

מזונותיהן עליו שיולאין ואוכלין בשדה

אי משום דמיא באגמא שכיח להו:

הרדיםחות. על שם מקומן וניזונין

בתוך הבית: גמ' כי החי גוונח.

שיאכילנה כל כך שירחיבו מעיה כאבום: **אטענה כורא.** על גבה

למזונות לדרך לבד שאר משאות:

למקום שאינה יכולה להחזיר. שתוחבו לה לפנים מבית הבליעה: בכלי.

בתרווד: דספי בידים. תוחבו לתוך

פיו: אלא יוני שובך וכו'. בתמיה. ואמאי לא מאי טרחא איכא: אלא

לאו כו'. ומדמהלקטין דמתניתין למקום

שאינה יכולה להחזיר נמי שרי שמע

מינה מלעיטין דעגלים וגמלים למקום

שאינה יכולה להחזיר ושרי אלא דגבי

בהמה קרי ליה הלעטה וגבי עופות

קרי ליה הילקוט ועל כרחך אין מאמירין דקאסר בכלי הוא: לעולם מהלקטין דספי ליה בידים. ולמהום

שיכולה להחזיר: אין מזונותן עליך.

דשכיחי להו בדברא: חזיר אין מזונותיו

עליך. דארור יהודי ישיגדל חזירים:

מסני׳ נמי דיקא. דאפילו שדי קמייהו

כמי לא: דשכיחי באגמא. אבל

מזונות לא שכיחי להו: שמזונותיו

מועטין. שאין אדם חם עליו לחת

לו מזונות הרבה: כמה תשהה במעיו.

דהכלב שאכל בשר מת ומת הכלב

בבית תוך ג' ימים מטמא באהל אבל

בחייו לא מטמא דטומאה בלועה

בבעלי חיים לא מיטמא כדאמר

בבהמה המקשה (חולין דף עא:): שמע מינה. מדקאמר שהקפיד

הקדוש ברוך הוא על מזונותיו:

משה אודניה. מעט כמו אוזנו:

וחוטרא בתריה. יכהו במקל מיד

שלח יהח מרגילו אללו: אבל במתח

לא. ליתיב ליה מידי אי לאו דידיה

הוא: משום דאתי למסרך. בתריה

שכל מאכל ראוי לו ומולא לאכול ואף

מאכילין לו הרבה: לווסיה דרב יהודה. שהמראה למקום שאינו

יכול להחזיר: פוקם אם פיה. נותן חכה לתוך פיה שלא תוכל

לסגור פיה: ומאכילה כרשיניו ומים

בבת אחת. והמים מבליעין

הכרשינין לתוך בית בליעתה על

כרחה: מחכילה מעומד. נותן

לתוך פיה וכל זמן שאינו מרביצה

אינו יכול לתחוב כל כך ויכול

ויפקידו: לית דעתיר

מחזירא.

נר מצוה בג א מיי׳ פכ״א מהל׳

שבת הלכה יח קמג לארון סה טוש"ע א"ח סימן שכד סעיף ו: בד ב ג מי" שם טוש"ע שם פעיף ו: ד ה מייי שם הלכה לה טוש״ע

הנכה נה טוש"ע שם סע"ט: בו ו מיי שם והלכה לו נוש"ע שם סעיף י: בו ז ח ט מיי שם טוש״ע שם סעיף יא: בח י מיי פ"כ מהלכות

במ ב מיי פכ"א מהלכי שבת הלכה לה: שבת הנכה נה: ל ל מיי' פכ"א מהלכות שבת הלכה לד טוש״ע א״ח סי׳ שכד סע״ג:

מוסף רש"י

מחתכין את הדלועי התלושין, ומיהו סתמן ל למאכל בהמה קיימי אל לחדם (לקמן קנו:) ולח אמרינן טירמה דלחו לורך קול (ביצה ב.). ואת סומ (ביצה ב.). ואת הובלה לפני הכלבים. ואע״פ שנתנכלה נשבת, דבין השמשות לא היתה עומדת לאכילת כלבים, אפילו הכי נתכינת נכנים, חפינו הכי שרי, דלית לן מוקלה בשבת (שם). אין עושין לה איבוס בתוך מעיה. שמוחב לה מספות הרבה על כרחה בנית הבליעה יותר מכדי אכילתה טבפעם יותר מכיי מפינהם עד שנעשה כאיבוס במעיה כשיוליאה למדבר ומחיירא שלא חמלא מאכל (ערובין ב). אחד נותן את הקמחואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב. משום לש שהוא אב מלאכה (לעיל יח.).

מוסף תוספות א. ולא דק בלישנא. רשנ״ח.

רבינו חנגאל באוכלא, אלא שחת דומיא דאשיני, פירוש יבישין וקשין ואין יכולין להיאכל, אר שחת כמותז שנתייבש . ואיזו היא בהמה שאינה יכולה לאכול השחת אלא אחרי ריסוק, ואמרנו בעילי אחר ריטוק, ואמו נו בעירי זוטרי, פי׳ עיירים קטנים. ותוב אקשינן על רב הונא . מדרבי יהודה נשמע לרבנן, י. לאו ר' יהודה מתיר בחרוביז לדקה, לדקה אין לגסה לא, מכלל דרבנן סברי כיון שיכולין לאכלן כמות שהן לא טרחינן לדחוקינהו להו דמטרח באוכלא לא טרחינן, וא״ל רבי יהודה טרחינן, וא"ל רבי יהודה לת"ק התינח לגסה שיכולה לאכול כמות שהיא בלא ריסוק אלא לדקה שאינה יכולה לאוכלה כמות שהיא יכודה לאוכלה כמות שהיא בלא ריסוק שיוויי אוכלא הוא ושרי. דאם נאמר כי ת"ק סבר מטרח טרחינן שוויי אוכלא לא משוינן וריסוק זה שוויי אוכלא לדקה ולגסה הוא ואסור, וא"ל ר' יהודה לדקה אוכלא הוא ומיטרח באוכל שרי ואם הוא אוכל לדקה . כ״ש לגסה ולא היה צריך לומר אלא ר׳ יהודה מתיר

אין אובסין את הגמל וכו'. והא את הדלועיז לפני הבהמה בואת הנבלה דאמרינן בעירובין פרק עושין לפני הכלבים פמאי לאו דלועין דומיא דנבלה מה נבלה דרכיכא אף דלועין דרכיכי אלמא פסין (דף כ: ושם) גמל שראשו ורובו מבפנים אובסין אותו מבפנים מרחינן באוכלא ותיובתא דרב יהודה אמר הך אביסה לאו היינו אביסה ממש דהא לך רב יהודה לא נבלה דומיא דדלועין מה אמרינן הכא אין אובסין כו' וההיא דלועין ידאשוני אף נבלה דאשונא והיכי אביסה היינו הלעטה" וכן פירש רבינו שמואל: אלא קמח דבר גיבול הוא. משכחת לה בבשר פילי א"ג בגורייאתא זומרי תא שמע דתני רב חנן מנהרדעא פירשתי לעיל בפ"ק (דף יח. ושס) 0:

מפרכינן תבן ואספסתא ומערבין אלמא מהו מרחינן באוכלא תבן בתיבנא סריא אספסתא בעילי זומרי: כותנר' אין אובסין את הגמל ולא דורסין אבל מלעיטין ואין מאמירין את העגלים אבל מלעיטין ומהלקטין לתרנגולין ונותנין מים למורסן אבל לא גובלין ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשובך אבל נותנין לפני אווזין ותרנגולין ולפני יוני הרדיסיות: גמ' מאי אין אובסין אמר רב יהודה דאין עושין לה אבום בתוך מעיה מי איכא כי האי גוונא אין וכדאמר רב ירמיה מדיפתי לדידי חזי לי ההוא מייעא דאכלא כורא יואמעינא כורא: אין מאמירין: איזו היא המראה ואיזו היא הלעמה אמר רב יהודה ההמראה למקום שאינה יכולה להחזיר הלעמה למקום שיכולה להחזיר רב חסרא אמר אידי ואידי למקום שאינה יכולה להחזיר והמראה בכלי הלעמה ביד מתיב רב יוסף ימהלקטין לתרנגוליו ואין צריך לומר שמלקיטין ואין מלקיטין ליוני שובך וליוני עלייה ואין צריך לומר שאין מהלקטין מאי מהלקטין ומאי מלקיטין אילימא מהלקטין, דספי ליה בידים מלקיטין דשדי ליה (6) קמייהו מכלל דיוני שובר ויוני עלייה מישרא קמייהו נמי לא אלא לאו מהלקמין למקום שאינה יכולה להחזיר מלקימין למקום שיכולה להחזיר מכלל דהמראה למישרא קמייהו נמי לא הני מזונותן עליך והני אין מזונותן עליך כדתניא לאור ותשרף אמר רב המנונא שמע מינה אורח ארעא למשדא אומצא ולית דעתיר מחזירא תניא כוותיה דרב יהודה ייאיזו היא המראה ואיזו היא הלעמה המראה מרביצה ופוקם את פיה ומאכילה כרשינין ומים בבת אחת הלעמה מאכילה מעומר ומשקה מעומר ונותנין כרשינין בפני עצמן ומים בפני עצמן: מהלקטין לתרנגולין כו': אמר אביי אמריתה קמיה דמר מתניתין מני ואמר לי ר' יוםי בר יהודה היא דתניא "אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי ∞ר' יוםי בר יהודה אומר אינו חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוםי בר יהודה התם אלא קמח דבר גיבול הוא אבל

בכלי ותיובתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה לעולם מהלקטין דספי ליה בידים מלקיטין דשרי ליה קמייהו ודקא קשיא לך יוני שובך ויוני עלייה ינותנין מזונות לפני כלב ואין נותנין מזונות לפני חזיר ומה הפרש בין זה לזה זה מזונותיו עליך וזה אין מזונותיו עליך אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא חאין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשובך אבל נותנין לפני אווזין ולפני תרנגולין ולפני יוני הרדיסיות מ"ם לאו "משום דהני מזונותן עליך והני אין מזונותן עליך ולימעמיך מאי איריא מיא אפילו חיםי ושערי נמי לא אלא שאני מיא דשכיחי באגמא דרש רבי יונה אפיתחא דבי נשיאה מאי דכתיב 🕫 (יודע) צדיק דין דלים יודע הקב"ה בכלב שמזונותיו מועמין לפיכך שוהה אכילתו במעיו ג' ימים סכדתנן יכמה תשהה אכילתו במעיו ויהא ממא בכלב ג' ימים מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול לכלבא וכמה אמר רב מרי משח אודניה וחומרא אבתריה הני מילי בדברא אבל במתא לא דאתא למסרך אמר רב פפא לית דעניא מכלבא

מורםן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוםי בר יהודה מודה לא סלקא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי ר' יוסי בר יהודה אומר לנותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי וי"א גובלין ®מאן י"א א"ר חסדא רבי

באוכלא. (מכלל דרב הונא לא הוה ריש מתיבתא. והא אמרינז כי הוו מפטרי רבנז מבי רב הונא הוו פיישי כר'. ואמרינז ואמרי

- באוכאה (בעדר דר ביותה אל או חדש למורבות), והא מהו כך יות הפטר דבן כבר דב החדשה הודע של בין האמר. במערבא קמא לה מתרבות הדבות בלאה), אין אובסין את הגמל פרי. פי אובסין, מפטמין כדכתים וברברים אבוסים, והוא מאכילין את הגמל הרבה, כרב ירמיה דאמר אנא חזיתיה לההוא טייעא דאכלא כורא ואטענה כורא. כן הלכה ראסור לפטם בהמה בשבת ולא אפילו עופות. אין ממרים את העגלים אבל מלעיטין. איזו היא המראה ואיזו הלעטה, אמר רב יהודה המראה למקום

להחזירה: מתניתין מני. דקתני נותן מים לחוך המורסן דנתינת מים לא זהו גיבולו: אפי׳ רבי יוסי מודה. דזהו גיבולו: קלי. קמח של מבואה שנתייבשה כשהן קליות בתנור ואותו קמח לעולם מחוק והוא © קמחא דאבשונא ועושין ממנו שחיתא משמן ומים ומלח שמערבין בו: לומר אלא די היודה מהיר סחם בין לדקה בין לגסה, ועלתה כקשיא לרב הנוא. וחזרנו להקשות על רב יהודה דתנן מחתכין את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים ופריק ליה, ופשוטה היא. וכן הא דתני רב חנן מנהרדעא מפריכין תבן ואספסתא ומערבין אלמא טרחינן באוכלא. ופריק גם זו. ואע"ג דרוב סוגיא דשמעתא כרב הונא (ריחשא) [סלקא], הא איתותב ולא אשכח לה פירוקא ועלתה בה קושיא, ותוב רב יהודה ורבה רישי מתיבתא הוו דאמרינן האי שיפורא מעיקרא בי רב יהודה ולבסוף בי רבה, והילכתא כוותיהו ומשוינן אוכלא ולא קא מטרחינן

ביריים כתירוצא דרב יהודה. **ונותנין מים למורטן אבל לא גובלין.** אוקימנא (לרי) (כרי) יוסי ברי 'תורה דתניא אחד נותן את הקמח ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי, ורי יוסי ברי יהודה אומר עד שיגבל, אלמא אמרינן [דנתינת מים לאו זהו גיבולו]. ממאי דילמא עד כאן לא קאמר ר׳ יוסי בר׳ יהודה עד שיגבל אלא בקמח דבר גיבול הוא, אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו ר׳ יוסי בר׳ יהודה מודי שנתינת מים למורסן אסור שזהו גיבולו. ואשכחנן תניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי ר׳. ור׳ו יוסי בר׳ יהודה אומר נותנים מים למורסז. ואע״ג דבכל מקום הילכתא כרבי מחבירו. הכא הלכה כר׳ יוסי דתנינז מתניתיז

י, ון יוסט היוחד אוה מוה מוכם בים כשות אות אם גדבים מקום ודיכמה כד מוהדיו, ואת אוכמו כדי הודבין מהגדרן סתמא כוותיה. ותוב מהא דכתוב אפינקסיה דלוי אמרית קדם רבינו הקדרש והוא רבי על דהוו בבלין שתיתא בכבל, (הרוא) [הוה צווח רבי ולית דשמע ליה ולית חילא בידיה למיסר מדר׳ יוסי בר׳ יהודה, מהא נמי שמעינן דהלכתא כר׳ יוסי בר׳ יהודה דהוא בר פלוגתיה לא אסר ונפק עובדא כוותיה. ת״ר אין גובלין את הקליא וי״א גובלין. ואמרינן מאן י״א, ואמר רב חסדא

כרשינין ומים בבת אחת, הלעטה מאכילה מעומד בפני עצמן. מהלקטין לתרנגולים ונותנין מים למורסן אבל לא גובלין.

ולפוי יווים הרדומיות. מ״מ

ולפני יונים הדיוסיות, מיים לאו משום דהני מזונותיו עליך והני אין מזונותיו עליך. ולא עמדו דברי רב

אשי. והלכה כרב יהודה

דתניא כוותיה דתניא איזו

ההמו אה הבוכלי ההלעטה ביד. ואותביה רב יוסף לרב יהודה מהלקטין לתרנגולין יהודה בהיקטין להו נגולין ואין צ״ל שמלקטין כו׳. ופריק רב יהודה הכי לעולם ַןוכו׳], פי׳ מתניתא דאמר בך היא מהלקטין דספו ליה בידיה, והיא פחותה שמשליך לפניה שעורים וכיוצא בהן דברים שהן לעופות. ואין משליכין מאכל לפני יוני שובך ויוני [עליה] ל--משליכין מאבל לפני יוני שובך ויוני [עליה] לפי שאינן [בני] תרבות ואין דתניא נותנין מזונות לפני דתניא נותנין הכלב ואין נותנין מזונות לפוי חזיר ומה הפרש ריז חזיר אין מזונותיו עליך. ובא רב אשי לסייע דברי רב יהודה ולומר שינויא דשני יונים שבשובך, אבל נותנים לפני אווזים ותרנגולים